

Per Manel Alonso, *Diari Gran del Soberanisme*, 24-VII-2018

Autor: Manel Pitarch
Títol: *Poemari per a ociosos*
Bromera, Alzira, 2018

Manel Pitarch (Vila-real, 1966), en el seu darrer amb el qual que va obtenir el 2017 el Premi de Poesia Ibn Hazm-Ciutat de Xàtiva, *Poemari per a ociosos* (Bromera, 2018), ha volgut que l'ombra de Joan Fuster recorreguera de dalt a baix tot el volum. Vull dir el Joan Fuster poeta, però també l'assagista. Ho fa, en primer lloc, per a retre homenatge a un intel·lectual que admira i que considera una peça fonamental de la literatura valenciana; i en segon lloc, perquè té la pretensió de mantindre un diàleg obert amb ell sobre diversos aspectes vinculats a la literatura i la realitat.

Però no és sols Joan Fuster l'escriptor interpel·lat per Manel Pitarch, també ho són, en menor mesura, Maria Mercè Marçal, Ponç Pons, Salvador Espriu, Vicent Andrés Estellés, Josep Piera, Vinyet Panyella i fins i tot Vladimir Nabokov.

Poemari per a ociosos se'ns presenta com un gran edifici al qual entrem per un petit pòrtic, on l'autor ens posa sobre la taula com les dèries del present afecten la creació poètica que aspira a transcendir en el temps; per a després obrir-se en quatre estances, *Edifici de paper*, *Galeria de vestigis*, *Trinxera d'orquídies* i *El llegat d'Hesíode*, i tancar-ho amb un epíleg, un poema que porta

un títol si més no suggerent, *Antídote*, la qual cosa ens obliga a pensar: un antídote per a què?, segurament per a trencar les diverses cadenes i aspirar a la màxima llibertat creativa per damunt d'imposicions temporals.

La primera estança amb la qual ens trobem en travessar el pòrtic, *Edifici de paper*, està formada per vint poemes breus i és potser des del meu punt de vista la més compacta. Ací Manel Pitarch, des de la poesia, s'acosta a eixos artefactes literaris carregats amb la pólvora de les idees que eren les diverses entrades del *Diccionari per a ociosos* de Joan Fuster. Uns poemes que s'emparenten amb la poesia oriental, el haiku i la tanka.

Galeria de vestigis, formada per dotze poemes, ens parla de com el record és una interpretació subjectiva i literària de la vida i com la literatura es nodrix dels records i com aquests prenen cos a través de la paraula.

Trinxera d'orquídiess ens endinsa en l'amor i el desig, en el gran teatre de les emocions i els sentits.

En *El llegat d'Hesíode* trobem una poesia més nua, narrativa, a través de la qual Pitarch ens parla de la brevetat, de la fragilitat de la vida, de la forta impressió que deixa en nosaltres la nostra infantesa, però també la dels nostres fills a la qual assistim preocupats i plens de temors. En aquesta estança, més que en cap altra, Pitarch s'assaja jugant amb mites grecs com ara el d'Èdip.

Manel Pitarch, en aquest *Poemari per a ociosos*, ens oferix una poesia amb un lèxic ric i cuidat, amb el qual d'una manera minuciosa constrüix imatges que venen a subratllar un discurs poètic profund, fill de l'eco de tantes i tantes lectures i d'una interpretació personal de la creació literària.